

להרוות צמאון נפשות
ישראל מנהר היוצא
מעגן נחל נובע מקור
חכמה

להחיות

אור תורת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זי"ע

א חיורת אין פרשה

דיבורים מחיים לשולחן השבת לאור רבינו הקדוש זי"ע

פקק של קדושה

רגע פשוט של חול, יכול להפוך לתורה ממש | פקק בנסיעה ארוכה נעשה לאלוקות | המפתח להרחיב את גבולות התורה לכל גשמיות הועלם

להפוך חול לקודש

יום חורפי וסגרירי. טיפות הגשם הכו בחוזקה על חלונות האוטובוס, שעשה את דרכו בעצולות אל תוך עיר הקודש, עומד ומזדחל בתוך עומסי התנועה.

באחד הספסלים ישב לו יהודי יקר החושב על מחייתו וכלכלתו, שנסע לפגישה חולקין. מחשבתי שוטטו בין חשבונות, טרדות הפרנסה, ושאר ענייני העולם.

לצידו ישב אברך יקר, שקוע כולו בתוך ספר, כשעל פניו נסוכה שלווה וקדושה שניכרה היטב על רקע ההמולה שסביב.

כשהאוטובוס עמד מלכת זמן רב, לא יכול היה היהודי להתאפק ופלט אנחה כבדה, "אוי, איזה ביטול זמן", רטן לעצמו, "שעה שלמה שהולכת לאיבוד על ענייני חול וטרדות הזמן, במקום לשבת בנחת וללמוד דף גמרא".

האברך הרים את עיניו מן הספר, סגר אותו בעדינות, ופנה אליו במאור פנים, "מחילה שאני מתערב, ר' איד", אמר בקול מתן ורגוע, "אבל אצל יהודי שום דבר בחיים לא באמת חייב ללכת לאיבוד. האם ידעת שהנסיעה הזו ממש, באוטובוס הגשמי והפשוט הזה, יכולה להפוך בשנייה אחת למצווה גדולה וחשובה, ממש כאילו היית עומד עכשיו ומניח תפילין או לומד דף גמרא?"

היהודי הביט בו בתמיהה רבה, "מצווה? הכיצד? הרי אני בסך הכל נוסע לעשות סידורים פשוטים של פרנסה, לא בדרך לתפילה או לשיעור תורה?"

"זהו בדיוק הסוד הנפלא שטמון בתוך התורה", השיב האברך, "השי"ת נתן לנו כוח עצום, לקחת את החומר הכי פשוט, להמשיך לתוכו קדושה שאין לה שיעור, ולהפוך אותו ממש לאותיות של תורה".

להרחיב את התורה ואת מלכותה

מוהר"ת זי"עא (ליקו"ה נדרים ב, ב) מגלה את האור הפלאי שטמון מצוות נדרים' שבפרשה זו, ומדבריו

עולה שאפשר לגלות את השי"ת בתוך כל פרטי הבריאה:

מצוות נדר אינה רק הגבלה שאדם מגביל את עצמו, אלא טמון בה הזכות שניתנה לכל יהודי לעשות מכל דבר שבעולם - תורה ממש.

נתאר לעצמנו אדם שצריך לנסוע באוטובוס כדי לערוך קניות או סידורי חול. הנסיעה עצמה אינה מצווה כלל. גוף האוטובוס, המנוע, כרטיסי הנסיעה - כולם גשמיות ממש.

ברם, אם אותו יהודי מוציא בשפתיו ואומר: "הריני מקבל על עצמי שאסע עכשיו באוטובוס", הרי שמיד בעלותו לאוטובוס, הוא מקיים מצוות עשה דאורייתא של קיום נדר.

ברגע אחד, על ידי דיבור קדוש של איש ישראל, נהפכת הנסיעה החומרית לחלק בלתי נפרד מהתורה הקדושה.

כיון שכאשר הקב"ה מסר לנו את תורתו, הוא נתן לנו השי"ת ברוב רחמי מתנה נפלאה:

הכוח להיות שותפים בהרחבת התורה - אל תוך מקומות חדשים של חומר וגשמיות!

ידועים דברי הוזהר הקדוש, "אורייתא, וקודשא בריך הוא, וישראל - כולהו חד".

התורה איננה רק פרטים ודינים, אלא היא מהותו של הבורא יתברך. וממילא, כאשר יהודי נוטל חפץ גשמי או פעולת חול ומקשר אותם לתורה, הוא הופך אותם לחלק מהתורה, וממילא הופך אותם לחלק מהאלוקות.

בכך הוא מגדיל את מלכות השי"ת בעולם, וממשיך את אור הקדושה אל תוך המדרגות התחתונות ביותר.

גם אני יכול להתקרב לה

אמנם, נדרים הם סכנה עצומה, ככתוב 'טוב אשר לא תיחוד משתדוד ולא תשלם'. יהודי שנודר נדר מקבל על עצמו אחריות כבדה מנשוא, והחשש ממכשול רח"ל הוא נורא [ולכך מגלה רבינו (ליקו"מ נו, ב) שאדם יכול לנודר, רק בתנאי שיקיים את הנדר לאלתר, מיד ממש].

אבל עיקר העצה של נדרים' נמצאת דווקא כשאדם נמצא במקום אחר לגמרי:

כאשר יהודי נמצא במצב של אכזבה, הוא כל כך שאף ורצה לזכות לאיזה מצוה או דרגה בקדושה, ובמקום זה, הוא נפל למקום שבכלל לא רצה, מקום לא טוב.

וכעת, הוא רוצה להתחזק ולקיים את רצון ה'; הוא רוצה ללמוד תורה. אבל מנגד עומד היצר הרע ומסביר לו בטוב טעם ודעת

שהקב"ה בכלל לא רוצה אותו: "הרי כתוב במפורש 'ולרשע אמר אלוקים - מה לך לספר חוקי', השי"ת לא רוצה שיהודי נחות דרגה כמוך ילמד את התורה הקדושה" (עי' ליקו"ה תר"מ ג, ב).

והיהודי מנגד קם ואומר ליצר הרע, "יתכן שעל פי התורה אני לא רואי לעבוד את ה' - אבל אני רוצה להרחיב את גבולות התורה. על פי התורה ה' חפץ רק בצדיקים, אבל אני רוצה להרחיב ולגלות מצוה חדשה, שגם רשעים כמוני יעבדו את השי"ת...".

ולא זו בלבד, לפעמים יהודי מתעורר באהבה לשי"ת, ורוצה לקבל על עצמו קבלה טובה.

במקרה כזה היצר הרע בא ואומר לאדם, "תקבל על עצמך רק משהו קטן שמתאים ליכולות שלך, אל תקבל על עצמך דברים גבוהים. אל תנסוף להיות דבוק בה; כל היום. זה מתאים רק לצדיקים גדולים".

והאדם הזה שרוצה להרחיב את התורה, נענה ליצר הרע, "אתה צודק שזה לא הדרגה שלי בכלל, אני לא חייב יותר מלימוד דף היום... אבל אני רוצה להרחיב את התורה ולעשות שבביל השי"ת - גם מה שאני לא חייב".

להיות
שותפים
בהרחבת
התורה - אל
תוך מקומות
חדשים
של חומר
וגשמיות!

מושגים בחסידות ובפנימיות התורה
לאור דרכו של רביה"ק ז"ע

בהם

צמצום כפשוטו

**מחלוקת הצדיקים האם ההסתרות הם מציאות אמיתית
'צמצום כפשוטו', או שהכל רק דמיון | דרך נשיאת הפכים
המשלבת את הכל לאחד | מהי הדרך לזכות להשגה שהכל
'אחידת עיניים'?**

אולם, כשאנו באים להמשיך סוד זה לעובדא ולמעשה, לעבודת ה' של כל אחד ואחד, מתבאר מכתבי הגאון האלוני ראב"ן (ביאור"ל סו, חדר כ), שדברי הבעש"ט, דברי רבינו - אחד הם.

בכדי להבין את שני הדרכים, וכיצד הם משתלבות יחד, נציג את מצבו של יהודי כאשר הוא נפגש בחומות של הסתרות מהשי"ת, מניעות וקשיים מתגברים עליו, והוא לא מצליח להתקדם.

על פי דרך הבעש"ט, העבודה שלו היא כך:

היהודי צריך להשריש בעצמו; "כל המניעות והחומות הם אחיות עיניים, ובאמת אין שום מניעה". וכך הוא יוכל להתקרב להשי"ת - מלכו של עולם, בקלות.

על פי דרך רבינו, העבודה שלו היא כך:

כאשר הוא רואה חומות, אל יאמר שחומות אלו הם דמיון. הרי השי"ת בכבודו ובעצמו ברא את המניעות בעולם הזה כדי שנפעל בתוכם! הוא יצר את אותו 'חלל פנוי' כדי שנילחם מול כל הקליפות.

אלא, היהודי יילך לדבר עם ה', הוא יצחק לה'; "עד מתי אהיה הולך בחושך, אני כל כך רוצה להתקרב אליך, והחומות סוגרות בעדי, מונעות אותי מלהתקרב אליך".

ולאחר מכן יחזור לעבודת ה' שלו, ויעשה כל מאמץ להילחם בחומות ובהסתרות. וגם כאשר הוא נופל ח"ו באיזה נפילה, אל יאמר לעצמו; "אין באמת קשיים, הכל דמיון, יצר הרע הוא אחיות עיניים", אלא יחזור בתשובה ויתאמץ להתקרב לה'.

לאחר מכן, הדרכים משתלבות יחד

אחרי שיהודי עושה את העבודה שלו בדרך רבינו הקדוש - באתערותא דלתתא - לחפש את ה' ולהילחם בהסתרות. ובאותה שעה ילחם מול המניעה, כאילו היא חומת ברזל אמיתית!

או, הקב"ה מאיר עליו - באתערותא דלעילא - את האור של הבעש"ט, לזכות להבין שבאמת הכל אחיות עיניים, ואין שום רע כלל.

כלומר, דווקא על ידי המלחמה הזו מלמטה, מתוך החושך והערפל, כשהיהודי מתמודד כאילו מניעות החומות קיימות באמת כפשוטו - מתוך זה יתגלה האור הגדול, שכל החומה מעולם לא הייתה אלא אחיות עיניים בעלמא!

משל נשגב זה מרמז לשרוש בריאת העולמות כולם [נקדים שהדברים דלהלן שייכים לסוגיא עמוקה ורחבה מני ים, ומן הראוי היה להתפרס על סדרת מאמרים. אך עם זאת לא נימנע מלהציג נקודה אחת שהתבררה בדברי רבינו].

כידוע, גילה האריז"ל שבתחילת הבריאה כביכול צמצם הקב"ה את אורו כדי להניח מקום וחלל פנוי לנבראים.

סביב סוד זה הרעישו עולמות ונחלקו גדולי וצדיקי הדורות: האם הצמצום הזה הוא מציאות כפשוטו או דמיון ואחיות עיניים?

מחד גיסא, עמדו ענקי עולם, הגר"א, בעל 'משנת חסידים', רבי יעקב עמדין ורבי יהונתן איבשיץ. שיטתם הייתה שהצמצום הוא 'כפשוטו'. כלומר, הקב"ה באמת סילק כביכול את אורו, ונוצר חלל שיש בו הסתרה אמיתית. שהרי ללא צמצום אמיתי, איך יהיה מקום לנבראים בעלי בחירה, ומקום של שכר ועונש?

מאידך גיסא, הבעש"ט הקדוש, ויחד עמו בעל 'שומר אמונים הצדקן', בעל 'עמק המלך' והרמח"ל, זעקו שוודאי הצמצום אינו כפשוטו. הרי הקב"ה 'לית אתר פנוי מיניה' וממלא את כל העולמות. הצמצום וההסתרה אינם אלא כלפי הנבראים בלבד - ממש כשם שהחומות והדובים במשל המלך לא היו אלא 'אחיות עיניים' ודמיון.

צריך לומר בו שני הפכים

בתוך פולמוס קדוש זה, מאיר אורו של רבינו הקדוש (ליקו"מ ס" ט ד), ומגלה שהאמת היא, ששניהם אמת!

"זה הצמצום של החלל הפנוי, א"א להבין ולהשיג רק לעתיד לבא. כי צריך לומר בו שני הפכים, יש ואין".

דהיינו, השכל האנושי קצר מלהשיג היאך יתכן שיהיה צמצום כפשוטו ממש שממנו נברא העולם, ובה בעת הכל מלא אלוקות והכל אינו אלא אחיות עיניים. יש ואין בחדא מחתא.

קושיות אלו של החלל הפנוי אין להן שום תירוץ בשכל אנושי, וסוד זה עתיד להתגלות רק בעלמא דאתי, שכל אחד יוכל להבין את נשיאת הפכים.

ולכן העצה היא להתחזק בישיבה, שלא לחקור ולרצות להבין איך יהיו שניהם אחד - אלא להאמין ולשתוק (סה"מ אמונה טו).

אתערותא דלתתא

הכל רק אחיות עיניים

בספרי חסידות (ליקו"מ ח"ב מו, דגל מחנה אפרים כי תבוא, ועוד) מובא משל מאור שבעת הימים הבעש"ט הקדוש:

מעשה במלך אדיר ונורא אשר מלכותו בכל משלה. עלה ברצונו של המלך לנסות את בני עמו, וסייב עצמו באחיות עיניים של מחיצות רבות, זו לפניו מזו. בין כותל לכותל העמיד נהרות שוצפים, חיילות מבוהלים, דובים ואריות, למען לא ייגש אליו כל הרוצה ליטול את השם, כי אם הראויים לכך באמת.

והנה יצאו כרוזים בכל מדינות המלך, שכל מי שיזכה לבוא פנימה אל היכל המלך, יקבל עושר וכבוד רב ויעמוד תמיד בהיכלו.

פשיטא, שכל אדם חפץ בכך, אולם משהגיעו האנשים לחומה הראשונה וראו את גובהה ואת החיות הרעות הסובבות אותה, נפל פחד עליהם ונסוגו לבבם אחור.

היו שהצליחו בעמל לעבור כמה חומות, אך שם המתינו להם שרים שחילקו ממון רב; הם נטלו את האוצרות וויתרו על הכניסה פנימה. וככל שהתקרבו, כך הלכו המחיצות ונעשו גבוהות ומאיימות יותר.

אבל בן המלך האהוב, אשר מעיו המו בעגועים לאביו, ידע היטב שבאור פני המלך טמונים חיים נצחיים. כשהגיע לחומות ולנהרות המבהילים, עמד משתומם וזעק מעומק ליבו: "אבא רחמן! הכיצד תסתיר את עצמך בהסתרות אימות ונוראות כאלו? אלי אלי למה עזבתני?!"

מכוח געגועיו העזים ולבבו הנשבר, מסר את נפשו באהבה ודחק עצמו בכוח לדלג על החומות, יהיה מה שיהיה.

בראות המלך את מסירות נפשו וזעקותיו של בנו יקירו, מיד הסיר את אחיות העיניים. ויהי לפלא, ברגע אחד ראה הבן שאין שם שום חומה, שום נהר ושום חיה רעה - רק ארץ מישור, גינות ופרדסים, משרתים ומגננים, והמלך בכבודו ובעצמו יושב על כסא מלכותו!

הושיט המלך לבנו את שרביט הזהב ואמר: "בני חביבי, כל ההסתרות והפחדים שראית לא נועדו אלא כדי לדעת את אהבתך. כעת, משהראית את מסירות נפשך אליי - אורי ומלכותי שלך הם לעולמי עד".

צמצום כפשוטו או לא כפשוטו?

מזל טוב לידידנו העומד לימינו בכל עת המוסר נפשו למען הצלחת החבורות בכלל וחבורת קנה בושם - חפציבה בפרט
הר"ר **מורכי בירנהאק** שליט"א
לדגל הולדת בנו למזל"ט
זכות רבינו הק"ק בערו יזכה לדגלה לחופה ולמעשים טובים

לדגל אירוטי בנו הק"ק
החוק **יעקב יצחק** ה"ר
למזל"ט בשערי
בסבת יצחק הרבנים יצחק ב"ר נאמן בירשאל

כל זכויות הדפסת הגיליון
נותרו ע"י
ידידנו הדי"ר **יוסף**
ישעיה פרידמאן שליט"א

פרנס הגליון

“סְרוּחֵי מַעַשׂ, חֲסֵרֵי שֶׁכֶל, וְתַפְאֲרַתְךָ עֲלֵיהֶם”

והיה המלך מחפש ידיד נפש אישי, קרוב ללב, שאינו זך ומצבאותיו העליונים.

ובמצאו את האיש הבודד והגלמוד שהיה נראה בעיניו זך ונכון לבחירתו זו, בידעו כי לבו ישר, נשא חן וחסד בעיניו. הגיע לבדו בכבודו ובעצמו עד לבקתה שבה התגורר והציע לו לעבור להתגורר אצלו בארמון בית המלכות, להיות לו איש-סוד, ידיד קרוב, בר שיח.

וביום המיועד, עם הגיעו אל הארמון על כרכרה של מלכות וסוסים אבירים, ערך המלך סעודה גדולה - אלא שטרם היכנסו אל ההיכל נודע לו שהידיד הנבחר ממואן לצאת מחדרו ולבוא אל המשתה הגדול. הכל עומד הכן והוא אינו קם ללכת.

למרבה הפליאה, אינו לבוש כלל במלבושי כבוד ויקר אשר קיבל מאת המלך. עטוי מחלצות של פשטות. מנסים לדבר על לבו כי הגיעה השעה ואזניו אטומות. מסוגר בפנינתו, פבוש פנים, ואינו מוכן בשום פנים ואופן להגיע אל הגדולה הממתנת לו.

משמתעכבים ענינים, ומברר המלך מה פשר המתרחש, שמע על הסידיב התמוה. נענה אפוא ואמר: הרפו ממנו, הותרו לי לדבר עמו.

לשאלת המלך מה זה ועל מה זה - לחש החבר הנבחר בכאב נורא: “איני ראוי. לא התכוננתי אל המעמד הזה בכלל. יש בי ענינים נסתרים שהמלך אינו יודע מהם. אילו ידע, לא היה מעלה על דעתו לבחור בי לידידות.

חברי הם קלי דעת, עוסקים כל היום בהבלי משתה והוללות - ומרוב רגילותי עמם, בייליתי אצלם את כל החודשים האחרונים. מהם וממסיבתם באתי לכאן. אין בידי כלום. לא קניתי מאומה, להביא משאת משלי, כדרך המוכובדים. כשהמלך והשרים עוסקים היו בחודשים של הכנות, הייתי שרוי בשכרות ואפס מעש.

לא זו בלבד: ירא אני מאד שלא אוכל לעצור בעצמי - גם לאחר בואי אל הארמון - מלצאת אחריהם אל שעשועי הבל והוללות, אף שהיה זה על חשבון כבוד המלכות, כפי שראוי לי לעמוד תמיד לימין המלך בידידות. א”כ מה לי כי אגרום צער. מוטב אמנע עצמי כבר מעשוי, לבל אבוא אל הסעודה ואל הקשר העליון הזה. יבחר לו המלך איש אחר טוב הימני ואני אשאר כל ימי בבורות הבלים שלי ולכל הפחות לא אצער”.

אלא שהמלך ידע כי הוא הקרוב אליו מכל, בו חפץ מכל האחרים. נענה ואמר לו: קום ובוא, לבש בגדי תפארתך, התעטר בהם ונלכה יחדיו אל ההיכל. על אף הכל, רצוני בך. אני אסייע לך להיות שלם ונאמן אלי כאשר חפצתי. אני אשא ואני אסבול ואמלט.

היה זה פלא והפלא, למעלה מטעם ודעת, על מה ולמה בחרו מכולם - ובפרט שהכל שלו ויכול לבחור בכל מושלם אחר שיעלה על דעתו. אך הוא ידע את החסרונות ואף על פי כן, ועל דעת כן, ועל מנת כן - משתוקק רק אליו, מבקש רק אותו.

כיון שכך, אמר הנבחר הן וקם משתומם להתעטף בלבושי מלכות ולצאת אל הסעודה. אין לו משלו כלום. הכל מהמלך ומרוב גדלותו. לבו משתאה על פלאי החסד

אשר נגמל עמו, ואינו ראוי, ואינו כדאי.

לא חלפו ימים הרבה. עוד בעיצומם של ימי הסעודה, שמע תחת חלונו את קולות האיוולת קוראים לו לצאת אל ליל שכרות והבלים.

הרצון הקבוע בתוכו, מרוב שנים, התעורר בו ביותר - להיות עמם ולהעביר זמן בכסילות. נתבלבל ונבוכ וכמו מאליו יצא מבית המלכות ופרח עמם ברוח שטות להיות כאחד הריקים.

ובבוא המלך אל ההיכל, הצטער לראות כי הידיד אשר העלה מאשפתות, נעלם ואינו. הבין היכן הוא וכאב עד למאד - אבל אמר בלבו: הרי אמר לי מלכתחילה. על מנת כן לקחתיו. אמתיו לו בסבלנות.

בשובו לפנות בוקר, חשש וירא להיכנס אל הארמון. הבין כי נשתטה והפך מידיד נבחר לטיפש גורף ביבין. לרגעים סבר ללון עם חבריו ברחוב שבפאתי העיר, אבל נתחזק באמרו - אחרי ככלות הכל, הריני של המלך אשר חפץ בי. לכל הפחות אמשיך להתגורר אצלו עד שישליכני מעל פניו. לא היה ספק בלבו: אילו ידע המלך שיתרחש הדבר בעודו במסיבו, לא היה בוחרו כלל. עתה תתברר הטעות.

והיה המלך תוהה וממתין כל אותו הלילה, לראות אם שב אל בית מלכותו או ברחוב ילין. ידע שאם יכנס להיכלו יחד עם כליו, יש תקוה לידידותם. מה מאד שמח לראות כי בתוך כל הצער אשר אופף אותו מן הסתם, מגלה נאמנות - על אף כל מה שאירע - ובא להיות מצוי תחת כנפי חסותו. אינו נפרד לגמרי להימלט הימנו.

למחרת בהאיר היום, בוש להביט בפני המלך - והתהלך כל היום כשפניו כבושות בקרקע ולא ידע כיצד יצפה פה ולשון לספר למלך היכן עשה את הלילה. היו מצויים בהיכל כמעט בלי לדבר, ונעדרה מהם האורה והשמחה שהיא מנת חלקם של רעים אהובים.

המלך כה ערג והשתוקק: מתי יתאווש להתחיל כבר את חדוות הנעימות שבינינו. מה בצע לי בעצבונו. הן אמת שצער גדול לו אחר מה שאירע - שאותי עזב מקור מים חיים לחצוב בארות נשברים - אולם רציתי בו ועדיין. צר ומר לי בצערו. מתי יעבור כבר יגונו ונשוב להקים בינינו עוז ידידות.

משעברו כמה ימים ונודמן להם לדבר, פתח הלה בבושה לספר הכל - ויען לו המלך: וכי בחרתי בך כדי לתפסך בקלקלתך. האחפון במוותך. ידעתי כי קשה מצבך, צערי גדול כצערך ואף יותר, אך תיכף בבואך לכאן אורתי עצמי בארך רוח להמתין עד שלאט לאט תעזוב הכל ותשוב אלי.

מה ששימח את לבי יותר מכל, והיתה לי נחמתי - שאחרי שכשלת, באת להיכילי. אילו עזבת אותי ללכת ממני לגמרי, לא ידעתי מגוה, בראותי כי נגדת בי ואינך חפץ כלל בקרבתנו. ברם משבאת לכאן, עטוף בבושה, כי ידעת שמקומך עמי - א”כ תקוה לנו. בסופו של דבר, עוד

אבנך ונבנית.

ושוב התרחש המאורע, שברוב עזות וחוצפה באו תחת חלונו כמו נחיל יתושים ושרקו לו לבוא עמם. בלילה ההוא עברו עליו יסורי נפש קשים ומרים. אטם חלונו מלשמזע קולם.

במסתרים נתיסר בזכרונות המורגלים בו, על שעות רבות של קלות דעת ומשתה יין וסביאת בשר. היה הולך וגובר בו החשק עד כי לרגעים קם להציץ מן החרכים: העודם כאן? הילך אחריהם?

והפוחזים היו ממתינים עליו, כי יקר בעיניהם היות עמם איש מקורב למלכות. תיכף בראותם את דמותו בחלון, גברו שריקותיהם ורמיוותיהם כדי למשוך את דעתו. אלא שנבעת וסר תיכף מעם החלון, הגיף וילון כדי שלא לראותם עוד. אבל בתוכו סערה בו רוח עוועים ולא ידע את נפשו. כבר לא רצה בהם, רוצה עד מאד רק במלך, אך תעתועיהם טבועים ומבעבעים בתוכו.

ועיני המלך רואות ואזניו שומעות הכל. נפשו ולבו עם קריעתו במשך לילה שלם. צערו הגדול של ידידו נגע ללבבו.

לפנות בוקר כבר לא עמד לו כוחו. גבר בו חולשתו לפתוח דלת ולילך שבי אחריהם. שהה עמם כמה ששהה, להנאת ההרגל הקבוע בו, עד שהעריב השמש והלכו ממנו ואף הוא שב למקומו בהיכל המלך.

למחרת בבוקר נסתגר בחדר, איך ישא פנים, והמלך ראה בעצבונו ומר רוחו. נפשו התאבלה באבלו של הנפול.

לא רק את בשלונו ראיתי, כי גם את יסורי נפשו

א פונק פון חיות

“משיח וועט זאגן איטליכן יודן וואס מיט אים האט זיך איבערגעטאן איטליכן טאג”

“משיח יגיד לישראל כל מה שעבר על ישראל בכל יום ויום, על כל אחד ואחד מישראל בפרט”

(סיפורי מעשיות מעשה י בסופו)

בצאתו להגעים מקיטונו, הבחין המלך והנה אפילו את עיניו אינו מגביה לעברו. מרוב מרירות ובלבול, עוד אוחז בידו משקה משכר ולוגם הימנו. כה רצון ברוחו הנשברה. באותו ערב נכמרו רחמי המלך ושלה משרת לבקש הימנו לבוא לאכול עמו בחצר גינת ביתן – כי מבקש לשוחח עמו. אך לא אבה הידיד לשמוע על כך וימאן באמרו כי אינו יכול. הרי כבר דיבר עם המלך על הכל ובכל זאת לא עמדה בו גבורה בשעת נסיון. מן הסתם יושלך היום הזה לכל רוח, לגוב אריות או בור הכלא.

הציע אפוא המלך שיבוא הוא אצלו – ובלבד יסכים להסב עמו. כה חפץ לנחמו ולדבר על לבו. אך תחת לענות, טרק החבר את הדלת על פני המשרת.

•••

בשבתו לבד ליד שולחנו, היה לב המלך צער ומרירות: אם יודע כי אכן רואה אנוכי, למה לא יבין כי ראה ראיתי לא רק את כשלונו לפנות בוקר, אלא גם את יסורי נפשו אשר עברו עליו כל הלילה.

הרי למעני נתיסר. אילו לא הייתי בוחר בו לאיש סודי – נמשך היה אחרי הפוחחים הללו תיכף עם בואם לשרוק לו בתחילת הלילה. למה אטם חלוננו, אם לא בגיני. למה הגיף וילון והמתין בצער גדול – אם לא משום שרצה בי יותר מרצונו בהם. אכן, טרם הושלם עד שיצליח להפיק רצונו הטוב לגמרי בלי מכושול – אך היתכן לבטל בהינף יד את הטוב המתעורר ומתגבר בו?!

לא זו בלבד: הרי מלך אני. מילה אחת אצוה, וארחיק את אותם שיכורים מרושעים וגם הורגם על עזותם לבוא לכבוש את ידידי עמי בבית. ברם לא עשיתי כן כי ידעתי שהתגברותו עליהם מעוררת בתוכו נאמנות עצומה אלי ומגבירה בלבו

את הקשר עמי יותר מן הקשר שבינו לבינם.

ועוד: אילו היה קל דעת ופורק עול, הרי העמיד פנים ובא לפני אתמול והיום כלא היה כלום – ונהנה מכל העולמות יחד. לא היה די לו בהוללות אלא גם הוסיף ליהנות מהיכלי ולסעוד עמי. עצבנו ומר רוחו מעידיים כאלף עדים כי אין בו מנוח. רוצה בכל לבו אותי ולא אותם.

ובכן, עד מתי יסתיר כך פניו ממני – ועוד יסבור כי אני הוא זה הצריך להסתיר פני הימנו. עד מתי יסבור שהוא נחלת הרע ולא יראה את הטוב אשר בו. השעות עם השוטים הללו גורמות לו טשטוש כזה, עד שאינו מעלה על דעתו כי רואה אני בעניו ומבקשו.

חלפו כך ימים אחדים ולא בא, ובלידת ברירה מחל מלך על כבודו והלך אצלו לומר לו ככל הדברים האלה – פעם אחר פעם.

אכן, לא שבו דבריו ריקם, עד שנתפייס הלה להכיר כי רצונו טהור, והתעודד בכך שעוד עתיד להתגבר על ההרגל הרע, ושב להכיר את הטוב שבו ההולך וגדל. חדל מלראות בעצמו רק רע כל היום.

כי הכיר המלך את יצרו, זכר כי עפר הוא. ידע עליו הכל – יותר משידע על עצמו – ואעפ"כ בחר בו. לא מטובו, לא ממעלותיו, אלא מכח בחירתו בו. אין טעם ודעת להשיג ולהבין את סוד בחירה זו, עמוק מי ימצאנה.

כן החל להיבנות תחילת קשר ביניהם.

•••

חלפו ימים ושוב נשמעו שריקות מהחלון. לילה נורא פער פיו, אך בזאת הפעם כבר בא לפני המלך בתוך כדי כך, לספר לו בבהלה כי ממש עתה קמים עליו זדים לנתקו מגינוני

המלכות ולאבד עשתונותיו.

כיון שכך, התייצב המלך בכבודו ובעצמו בחלון – ותיפול עליהם אימתה ופחד וימלטו כל עוד רוחם בהם. גם אז צבטו בידיד יסורי הנפש, כי נמשך עד למאד להיות עמם – אך יותר הוקל על לבו כי היה המלך עמו בצר לו.

בזאת הפעם טעם את טעמה הטוב של התגברות, אף כי נקנתה לו ביסורים, והיה שכרו כפליים – כאשר למחרת רווח לו בראותו כי הנה נוטר נאמנותו למלכו.

וכאלה היו גלי החיים ומשבריהם עולים ויורדים, ולא קלים היו ימיו ולילותיו כלל וכלל – אך הצד השווה שבהם שלא עזב את המלך לעולם, גם במצור ובמצוק. בכל מצב שהיה בו – אם בשעת שריקותיהם, אם לאחר שנסחף אליהם – היה שב אך ורק להתברר עמו בהיכלו ולדבר אליו על הקושי.

דווקא מתוך כך קמה לימים התקשרות נצח בינו למלך, ונעשתה עזה מכל רוחות שבעולם. שוב כבר לא נמשך אחריהם עוד, "ולבסוף הוציאנו", עד שפרחו והלכו להם ונותר רצוי ונאמן למלך לעד ולעולמי עולמים ולנצח נצחים.

•••

‘אָבִית תְּהֵלָה - מִזֶּהר כְּבֹה. מִחֲסֵי שְׁכָל. מִחֲרֹשֵׁי רְשָׁע. וְהִיא תְּהֵלְתֶךָ:

וְאָבִית תְּהֵלָה - מִלְּכֹדֵי פֶחַ. מִסְּרֹחֵי מַעֲשֵׁ. מִשְׁבְּעֵי רִגְזו. וְהִיא תְּהֵלְתֶךָ:

וְאָבִית תְּהֵלָה - מִקֹּרְאֵי בְּחַנְף. מִרְחֻקֵי אָמֶת. מִרִּיקֵי צָדֵק. וְהִיא תְּהֵלְתֶךָ:

וְאָבִית תְּהֵלָה - מִבְּשֵׁר וְדָם. מִהֶבֶל וְתַהוֹ. וּמִתִּים בְּמִשְׁפָּט. וְחַיִּים בְּרַחֲמִים. וְנוֹתְנִים לָךְ פֶּאֶר חַי הַעֲוֹלָמִים, וְתִפְאַרְתֶּךָ עֲלֵיהֶם.”

חסידי'שע יונגערמאן!!!

מחפש בהירות בעבודת ה'?
חפץ לחיות חיים טובים עם שלוות הנפש?
מבקש קרבת אלוקים ודביקות בה'?

עשרות חסידים ואנשי מעשה מעידים שהמעמד 'ליחד לבנינו' אשתקד נעיר אלעד האיר את ימיהם באור יקרות ושינה את חייהם מקצה אל קצה

מקומך בל' יפקד!

ליחד לבנינו אליו –

מיט א נייע חיות אין לעבן!

קורות חייו ומסירות נפשו של האי חסידא קדישא ממעתיקי השמועה הגה"ח רבי לוי יצחק בנדר זצ"ל

• כ"ב תמוז תשמ"ט לפ"ק •

ההיא הובס הצורך הידוע הצאר ניקולאי השני, וקמה תנועת הקומוניזם אשר תפסה את רסן השלטון בכל רחבי רוסיה והארצות הסמוכות. בעת אשר השמחה רבתה בחוצות, עמד רבי אברהם ב"ר נחמן והתריע מנהמת לבו הטהור כי הקליפה החדשה לא תהא שונה מקודמתה, ותהיה לקרוץ ממאיר לבני ישראל – מה שהתאמת כעבור זמן קצר למשך שבעים וחמש שנות שלטונותיה.

•••

לאחר פטירת חותנו בחודש אלול תרפ"א, חזר רבי לוי יצחק וקבע את משכנו במקום מאוויי – עיר הגעגועים אומאן. שם התגלתה עיוזו גבורת נפשו ביתר שאת בפעולותיו הנועזות להמשיך דרך התורה ואמונה, למרות הקושי הרב מצד השלטון הסובייטי אשר הכריז מלחמת חרמה בכל מה שקשור לדת. רבי לוי יצחק שם נפשו מנגד כאשר במשך מספר שנים התנהל 'חיידי' מחתרת באומאן תחת פיקוחו וניהולו, שם הנחיל תורה ואמונה לצעירי הצאן. זאת בנוסף למפעלות צדקה וחסד בכל המובנים כאשר דאג למחייטם של כל עובדי ה' באומאן.

בשנת תרצ"ו הידקה המשטרה החשאית את טבעת החנק ועלתה על עקבותיו, הם עצרו אותו יחד עם רעו וידידו הרה"ח ר' אליהו חיים רוזין, ושניהם הואשמו באשמות "חמורות" אשר הצד השוה שבהן: הפצת תורה ויהדות.

כעבור כארבעה חדשים הם זכו להשתחרר באורח פלאי למעלה מדרך הטבע, כאשר תיכף אח"כ שוב התחילו לחפש אחריו. בשנת תרצ"ח ברח רבי לוי יצחק למוסקבה, שם היה קל יותר להסתתר מאימת המשטרה החשאית, ובשנת תש"א כשהתקרבו הגרמנים ימ"ש לעיר, הוא ברח עם משפחתו לסמקנד שבבוכרה.

בשנת תש"ז בדרכו לארה"ק הוא שהה במחנה העקורים באד-רייכנהאל, שם היה לפיד אש של תורה ויראת שמים, שם גם התגלתה גדלותו בתורה, כאשר ישב בראש בתי הדין שהכריעו בהלכות סבוכות ומורכבות שעלו בימים ההם לאחר המלחמה.

בתחילת שנת תש"ט זכה לעלות לארה"ק והתיישב בעיה"ק ירושלים, כאן זכה להבעיר את אישו הקדושה של רביה"ק, כאשר במשך ארבעים שנה רצופות עמד והנחיל תורת רביה"ק לדורות הבאים, עד הסתלקותו לשמי רום ביום כ"ב תמוז תשמ"ט לפ"ק.

מקורות: דיבורי אמונה. איש חסידי.

תפילתו החמה, הם נעצרו וסבו על עקבותיהם, נעלמו כלעומת שבאו.

•••

גם דרך חזרתו לביתו צרופה היתה בנסים גלויים, כאשר בדרכו אף נתפס ונחקר קשות, אך שוחרר באופן מפתיע ממולתעות הרשע.

לימים כאשר סיפר רבי לוי יצחק את מסעו זה סיים: "הרי רביה"ק אמר שהוא צופה ומביט על הדרכים בהם נוסעים אליו, ובוודאי עמדה לי זכותו של רביה"ק לעבור את כל הסכנות הנראות עד שובי לביתי לחיים", והפטיר בגעגועים כאשר דמעות נוצצות בעיניו: "היתה זו הפעם האחרונה בה יצאתי להיות בצינו הקדוש של הרבי..."

•••

רבי לוי יצחק נולד לאביו הרה"ח ר' אברהם נח זצ"ל ביום כ"ג סיון שנת תרנ"ו בעיירה גראדזיסק שבפולין. בהיותו כבן ט"ז יצא לגלות למקום תורה לישיבת מאקוב, שם זכה להתוודע לאורו הצה של רביה"ק ע"י רבי יצחק'ל אוטוואצקער, שאמנם נמנה בין צעירי הבחורים, אך במוחו החריף וליבו הבורע סחף אחריו יותר ממאה בחורים וקירבם לרביה"ק.

כאשר פרצה מלחמת העולם הראשונה בשלהי שנת תרע"ד החליט רבי לוי יצחק יחד עם עמיתו רבי יצחק'ל לנסוע לכיוון רוסיה האוקראינית, להגיע לקראת ראש השנה לצינו הקדוש של רביה"ק זי"ע - נסיעה שגרמה למהפך במהלך חייו.

תיכף בהגיעם לאומאן מצא רבי לוי יצחק את עצמו מותהלך בין חבורת הקודש עובדי ה' המתקדשים ומטהרים בעוז ותעצומות במסירות נפש עילאית, במכתב לאביו הוא מציין: "אבי יקירי, איך יכול לתאר לעצמך ולהעלות על מחשבתך את אשר מצאתי כאן באומאן. גן עדן עלי אדמות ממש".

בתחילה נמנה רבי לוי יצחק בין חבורת העובדים של השרף החסיד רבי שמשון ברסקי זצוק"ל שהיה מוקני וחשובי החסידים באומאן, ואחר כך דבק בכל נימי נפשו במורו ורבו המובהק הגה"ק רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל, כאשר למעלה משלוש שנים שהה במחיצתו עד הסתלקותו בתנוכה שנת תרע"ח.

בזאת תנוכה שנת תרע"ז נשא את אשתו מרת פייגא ע"ה, בתו של החסיד הנעלה רבי אהרן מקיבליטש זצ"ל. בשנה

אומאן. ראש השנה תרצ"ט לפ"ק.

הדפיקות המואצות בדלת האיכו את הדפיקות בליבות אנשי הבית. הדלת נפרצה ברעש ואנשי הבולשת של המשטרה החשאית החלו בחיפושים קדחתניים. הם חיפשו בכל פינה ובכל זווית, הפכו את הרהיטים ופיזרו את תכולת הארונות לכל עבר, והתקרבו אל עבר ה...סוכה. ליבותיהם של הסובבים החסיר פעימה.

•••

סכנת מוות ריחפה מעל ראשו של רבי לוי יצחק, הוא היה מבוקש ע"י השלטונות בהאשמות חמורות בתור חותר תחת השלטון הסובייטי, התקופה אינה פשוטה כלל, עשרים ושבעה מגדולי חשובי החסידים באומאן נלקחו אל עבר הלא נודע, והפחד התבטא בכל פינה.

נסיעה בימים טרופים אלו ממוסקבה לאומאן כרוכה במסירות נפש ממש, אך רבי לוי יצחק חושש מדבר נורא יותר: "ירא אני יותר לא לנסוע מאשר כן לנסוע...". הוא מתבטא לפני בני ביתו ויוצא לדרך.

הקלויז באומאן כבר היה סגור על מסגר ובריה, ורק כחמשה ועשרים איש הגיעו לקיבוץ. רבי לוי יצחק מגיע בדרך לא דרך לאומאן ומתחבא עמוק במרתף אחד הבתים של אחד מאוהדי אנ"ש.

ערב ראש השנה לפנות בוקר. אנשי העיר עדיין נמים את שנתם כאשר דמות אפופת מסתורין רצה במהירות בין סמטאות העיר. בהזדויות ובשקט פותח רבי לוי יצחק את הדלת וסוגר אחריו. הוא לא מאמין שהוא אכן נמצא כאן! מול הצינו הקדוש! ציון רבינו הקדוש אליו התגעגע כל כך! בהתלהבות וקדושה מפריש רבי לוי יצחק פרוטה לצדקה, אומר במהירות את ה'תיקון הכללי' ומשתטח למשך דקות אחדות על ציון מצוינת. ובעוד העיר נתונה בתנומה הוא ממחר אל עבר מקום מסתורו. היתה זו הפעם האחרונה בחייו בצינו הקדוש...

•••

לאור הסכנה המרחפת מעל ראשו לא יכול היה רבי לוי יצחק להתפלל עם אנ"ש בדירת המסתור שלהם, והוא הוכרח להתפלל ביחידות בסוכה שייחד בשבילו בעל המרתף. בהתחלה חשש שלא יוכל להתרכז בתפילתו, אך לשוא חשש - "מהרגע שהתחלתי להתפלל שכחתי לגמרי היכן אני נמצא, התפללתי כהרגלי כאילו אני נמצא בבית מדרשו בקיבוץ הקדוש, הרגשתי התעוררות מיוחדת שלא הרגשתי מעולם" - יספר לימים.

•••

אנשי הבולשת מתקרבים לסוכה, ורבי לוי יצחק אינו מרגיש מאומה, תפילתו העריבה בוקעת מתוך מעמקי ליבו בנעימה משתוקקת וכוספת: "מלוך על כל העולם כולו בכבודך, והנשא על כל הארץ ביקריך". בבית פנימה חוששים לגרוע מכל, אילו ייתפס הרי דמו בראשו וגם גורליהם יחרץ על שארחהו בביתם, אך רבי לוי יצחק שאינו מודע למתרחש ממשך ומשתפך: "יידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו..."

והנס קרה. במקום לפתוח את דלת הסוכה ממנו בקע

בשאוּמרים וְכִלְהוֹן מִתְעַטְרִין בְּנִשְׁמֵתִין חֲדָתִין רֵאִוִי לְהִתְעוֹרֵר מֵאֵד בְּשִׁמְחָה גְדוֹלָה וְהִתְלַהֲבוּ גְדוֹל

אָמַר: בְּהוֹדוּ שְׂאוּמֵרִים בְּעָרֵב שֶׁבֶת בְּמִנְחָה יִכְלִוּ לְשַׁבֵּר
לְבוּ מֵאֵד וּלְפָרֵשׁ כָּל שִׁיחָתוֹ שֶׁם כִּי שֶׁם מְדַבֵּר מֵעֵנִין
צְרוֹת הַנֶּפֶשׁ מֵאֵד וּמֵעֵנִין צִעְקָה עַל כָּל דְּבָר, וְהוּא מוֹנֵחַ
לְכָל. בְּשְׂאוּמֵרִים וְכִלְהוֹן מִתְעַטְרִין בְּנִשְׁמֵתִין חֲדָתִין רֵאִוִי
לְהִתְעוֹרֵר מֵאֵד בְּשִׁמְחָה גְדוֹלָה וְהִתְלַהֲבוּ גְדוֹל.

שׂוֹעֲמִיהַ חַיִּים זְכוּ

נקודה של חיות
לקראת שבת
קודש

ברוך שיר ושובה שמחים אנו להודיע לכלל חברי חבורתנו ברחבי ארץ הקודש שבסביבתנו דשמיא מרובה ולאחר מאמצים רבים עלה בידנו להפעיל

קו מיוחד

לקראת הקיבוץ הקדוש בימי ראש השנה הבעל"ט

בצעל הקזזש

בו יוכל כל אחד לכלכל צעדיו ביישוב הדעת ולהבין את ימי השהות בצילא דמהימנותא ודרכי ההגעה והשיסות.

כמו כן מופעלת שלוחה מיוחדת של מנעה אנושי על ידי דווימישיע חסידישיע יונגעלייט, אשר ירוו עור ואוזסמך בלוו ויינוץ אישי לכלל חברי חבורתנו שיהיו, ובכללם לחברי חוקרים החובים לראשונה לנסוע ולשהות בצל הקודש בימי ראש השנה, בו ימצאו בע"ה אהון קשבת לכל השאלות הצפופות והחששות העולות לקראת הנסיעה הקדושה וימי השהות בקיבוץ הקדוש.

היינו עכשיו

02.622.8181

חלוקת השלוחות במערכת:

- 1. שלוחה 1
 - 2. שלוחה 2
 - 3. שלוחה 3
 - 4. שלוחה 4
 - 5. שלוחה 5
 - 8. שלוחה 8
- הדעות וערכונם שוטפים.
מנעה אנושי ואהון קשבת לכל השאלות הפוערות.
הרשמה למחתם בציל נזרה - מענה אנושי.
הרשמה לשיסות הלך ושוב - מענה אנושי.
טלפונים וסימלים לאופן - ימי תבת נשר פון (האדויות נעל החברה בכלד).
השאלות הודעה למערכת.

אמר שבבל פסיעה ופסיעה שלקום בשנסעו אליו נברא מלאך. וזאמרו לו הלא גם כמות יגיעות יש לנו וכמה פסיעות אנו הולכין קודם שישונו? וזאמרו לה לנסע. חשיב בודא גם זה בכלל בינינו מאלו הפסיעות נברא מלאך מלאך פסיעה ופסיעה (חיי משה"ו צ"א)

זא הווי ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב

למעמד
האדיד

היבזע
היבזע

המרווים
צמאונם
ממימי הנחל
נובע מקור
חכמה

לכלל
ה"חסידישע
מקורבים"

יום רביעי פרשת עקב - חמשה עשר באב הבעל"ט
בעיר פתח תקוה יע"א

בו נתאחד ונתחדש לחדש כגשר נעורינו לחיות חיים מאירים ונצחיים
באור בהירות עצותיו הקדושות של רביה"ק זיע"א